

BIJLAGE 2 BIJ PERSBERICHT 'OOK ONGEHOORD ONRECHT IN DE AFHANDELING VAN HET KINDERPARDON'

Twee voorbeelden gezinnen waarvan de aanvraag kinderpardon afgewezen is

Gezin A:

Dit gezin omvat een moeder met een zoon van 16 jaar en een dochter van 13 jaar oud. Beide zijn in Nederland geboren. Moeder komt uit Afrika¹ en is sinds 2003 in Nederland. Zij had een jaar lang een tijdelijke reguliere verblijfsvergunning. Die werd niet verlengd. Vervolgens vroeg moeder asiel aan. Deze aanvraag werd in eerste instantie afgewezen, maar haar beroep hiertegen werd gegrond verklaard. Helaas oordeelde de IND ook in tweede instantie dat ze geen recht zou hebben op een asielvergunning.

De hoogste rechter in Nederland heeft geoordeeld dat dochter het risico loopt gedwongen te worden besneden in het land van herkomst van de moeder, maar oordeelde ook dat moeder haar hiertegen zou moeten beschermen door zich ergens anders in dat land te vestigen. Moeder is echter ernstig ziek. Ze lijdt aan zware psychische problematiek als gevolg van haar trauma (o.a. zware recidiverende depressieve stoornis en chronische PTSS). Ze is hiervoor in Nederland in behandeling. Ze is nauwelijks in staat zich alleen te redden, laat staan zich zelfstandig te vestigen en zo haar kinderen actief te beschermen. Met de kinderen gaat het uiteraard ook niet goed. Hoewel ze beiden naar school gaan, vrienden hebben en actief zijn bij de sportclub hebben ook zij te maken met psychische problematiek. Met name de oudste zoon heeft het zwaar en is ook in behandeling geweest. Ondanks het feit dat hij hier 16 jaar geleden geboren is, volledig Nederlands is en nog nooit in Afrika is geweest, heeft de IND zijn 'kinderpardon'-aanvraag afgewezen en geoordeeld dat hij, samen met zijn moeder en zusje 'terug moet keren naar land van herkomst'. De reden hiervoor is dat het gezin in de periode van april 2018 tot januari 2019 'uit beeld' is geweest. Als het gezin vóór deze periode een kansloze 'kinderpardon'-aanvraag had ingediend, zouden ze nu wel een verblijfsvergunning hebben gekregen.

Hoe dit precies zit leggen we graag uit:

Als het gezin voor april 2018 een aanvraag had gedaan op grond van de toenmalige regeling langdurig verblijvende kinderen, zou deze sowieso zijn afgewezen omdat het gezin niet actief had meegewerkt aan terugkeer. Destijds gold namelijk het zogenaamde 'meewerkcriterium'. Omdat vrijwel alle aanvragen (98%) werden afgewezen vanwege dit criterium is in de afsluitingsregeling gekozen voor het 'beschikbaarheids criterium'. Gezinnen hoeven in dat kader niet meer actief te hebben meegewerkt aan terugkeer, maar moeten wel in beeld zijn geweest. Alle aanvragen die in het verleden zijn afgewezen vanwege het beschikbaarheids criterium zijn nu opnieuw beoordeeld. Iedereen die toen niet heeft meegewerkt aan vertrek maar wel 'in beeld' was, heeft alsnog een vergunning gekregen. Let op: Alleen de periode tot aan de eerste kinderpardon-aanvraag is in deze herbeoordeling meegenomen. De periode daarna is niet relevant. Als dit gezin dus voor april 2018 een kinderpardon-aanvraag zou hebben ingediend zou deze nu worden herbeoordeeld. Omdat het gezin tot die tijd in beeld geweest is, hadden ze waarschijnlijk een vergunning hebben gekregen. Doordat ze destijds echter het advies van de staatssecretaris hebben opgevolgd en geen kansloze aanvraag ingediend hebben, wordt nu de hele periode, tot aan het moment van de aanvraag in januari 2019, meegenomen in de beoordeling. Aangezien het gezin van april 2018 - januari 2019 volgens de IND uit beeld was, lopen zij nu hun vergunning mis.

Gezin B:

Dit gezin omvat twee broertjes van 11 en bijna 9 jaar oud. De jongste is in Nederland geboren. Moeder komt uit Togo en is door haar ex-man naar Europa gehaald. Eenmaal hier aangekomen liet hij moeder en kinderen in de steek. Moeder heeft zelf geen familie meer in land van herkomst en is door haar schoonfamilie verstoten. Ze is het slachtoffer van huiselijk geweld en zal zich als alleenstaande vrouw in Togo niet kunnen redden.

Zowel moeder als beide broertjes hebben veel te lijden onder de langdurige onzekerheid waarin ze leven. Moeder kampt met ernstige psychische problemen en is hiervoor in behandeling. Beide kinderen gaan naar speciaal onderwijs en volgen verschillende therapievormen. De oudste van de twee broertjes kreeg in dit kader sporttherapie aangeboden en ging daarnaast naar voetbal. Hier bleek hij zo goed in te zijn dat hij

¹ Uit privacy-overwegingen noemen we hier het land van herkomst van de moeder niet.

inmiddels in het eerste team van PSV speelt. Dankzij de intensieve begeleiding gaat het nu een stuk beter met beide kinderen en de moeder. Alle hoop was dan ook gevestigd op het kinderpardon.

Helaas is hun aanvraag afgewezen, omdat ze volgens de IND langer dan drie maanden uit beeld zijn geweest. Het gezin heeft echter vrijwel de hele periode waarin ze volgens de IND 'uit beeld' waren in de gemeentelijke opvang gewoond. Ze verbleven in de Utrechtse BBB. Hun persoonsgegevens zijn maandelijks door de opvanglocatie doorgegeven aan de gemeente Utrecht en de gemeente Utrecht heeft voor deze opvang betaald. Vervolgens heeft de gemeente Utrecht de kosten gedeclareerd bij het Rijk. Daarmee is de opvang feitelijk gefinancierd door de IND. Bovendien zijn de kinderen al die tijd naar school gegaan en is er een groot aantal instanties bij hen betrokken geweest. Desalniettemin oordeelt de IND - die onder hetzelfde ministerie valt als het ministerie dat hun opvang financierde - dat het gezin in een te verregaande mate was 'verdwenen in de illegaliteit' om nu nog in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning.